

[Glstrup.]

tion af udskrivningsprocenten fra de 90 pct. til 81 pct.

Det med, at fremskridtspartiet gerne vil have den skattefri bundgrænse forhøjet, er vistnok hørt før både fra denne talerstol og ude over landet, men det, der i den forbindelse glæder os, er de spæde tegn på forår i så henseende, der begynder at vise sig. Første gang så vi det den 29. august i venstres helhedsplan 2, hvor man udtrykkelig trak det frem, og nu så sent som i hr. Kjeld Olesens indlæg i dag, hvor det blev nævnt i relation til det konservative ændringsforslag, at hvis man skulle lette på indkomstskatten, så mener også socialdemokratiet, at man hellere skulle gå andre veje end at ændre udskrivningsprocenten. Bevares, så nævnte hr. Kjeld Olesen som mulighed nr. to en forhøjelse af personfradraget. Det er unægtelig spæde tegn, men det er tegn, som glæder os i fremskridtspartiet, at man er på vej til at få udviklingen til at gå i den retning.

Vi mener altså ikke, at de konservative har vist den rette vej, og kan derfor glæde de konservative med, at de har udsigt til måske at blive det eneste parti, der kan få lov til at markere sig vedrørende det med de 81 pct. i udskrivningsprocent. Det er vel også derfor, ændringsforslaget er stillet, og så kan jo alle være glade.

Går vi ud til de to andre indkomstskattemæssige områder, der er fremsat lovforslag på, kan det være ting, som virkelig kan komme til at dreje sig om meget betydelige beløb.

Det ene er dette midlertidige investeringsfradrag, der bevirker, at de mennesker, som endnu tjener penge i Danmark — og dem er der dog trods alt nogle stykker af — nu ved at investere i driftsmidler m. m. kan opnå 120 pct. i fradrag af deres anskaffelsessum. Når man har så lang en hukommelse — ellers er man da blevet gjort opmærksom på det — at man husker, hvad hr. Grünbaum arbejdede så hårdt for i dette ting for et år siden med hensyn til at fortælle, at man skulle bestemt passe på, at man ikke gav afskrivningslove, der åbnede for misbrug, fordi man skulle have en beskatning af privatforbruget i øvrigt, så er det unægtelig besynderligt, at 361 dage efter, at hr. Grünbaum fik sit forslag igennem, skal

dette folketing nu bl. a. med hr. Grünbaums stemme til at gå ind for, at der skal åbnes for denne, som man vistnok tør sige, største afskrivningsfidus — i hvert tilfælde den fædte — som man nogen sinde har set indført i dansk lovgivning, uden at der er nogen særlig grund til at tro, at den i den givne erhvervsconjunktur vil være af særlig tiltrængt karakter. Havde vi været ude for, at det var Tyskland efter 1945, vi stod og skulle lovgive for, og vi nu skulle til at genopbygge et sønderbombet produktionsapparat, så kunne der være grund til at gå ind for et sådant forslag, men at vi i Danmark i dag, hvor vi har produktionsapparatet stående, stort set i orden og klart til at beskæftige de hundredtusinder, som vi gerne skal have i arbejde igen, skal ofre et ukendt antal hundreder af millioner — og det er jo det, det drejer sig om i dette forslag her — på at give disse ekstra afskrivningsmuligheder, er det noget svært sådan lige at få øje på den umiddelbare klogskab i. Og da vi modsat socialdemokratiet ikke er bundet af noget forlig, så er vi i den lykkelige tilstand, at vi kan stemme imod det forslag, når det kommer til tredje behandling i morgen.

Hvis vi så går videre, så er der jo også en anden af venstres mærkesager, som er kommet med ind i det samlede forlig, nemlig det, som man under — det tør nok siges — helt andre konjunkturforhold udtænkte i forbindelse med, jeg tror, det var venstres landsmøder i 1972 og 1973, nemlig at investeringsfondsprocenten skulle forhøjes fra 20 til 25. Det har vi jo haft lejlighed til et par gange før at diskutere her i folketinget, og jeg savner i og for sig i ordførernes række hr. Camres analyse af det forslag — det kommer måske uden for ordførernes række. Også dér er det jo således, at vi fra fremskridtspartiets side også har lov til at stemme sagligt, og så kan vi skotte til dem, når vi ser de radikale rejse sig og støtte forslaget og vi ser socialdemokraterne rejse sig for at støtte det, men det er jo det, som er den nødvendige politik — er det ikke det, man plejer at kalde det fra hr. Poul Hartlings side? — og derfor må vi så også se at få det forslag behandlet.

Der er hermed gjort op med de 9 ud af de 10 lovforslag i buketten. Det tiende er jo unægtelig det mest interessante, det mest problematiske overhovedet. Det er det, der